

KRONIEK VAN DE STICHTING GESLACHT MEES

NUMMER 65 ■ JUNI 2016

VAN DE REDACTIE

2016 was een bewogen jaar, gerekend vanaf juni 2015 tot juni 2016. De negatieve aspecten overheersen helaas. Nog vers in het geheugen staan de terroristische aanslagen in Parijs en Brussel. In november 2015 komen er 129 mensen om in Parijs en in maart 2016 vallen er 35 doden in Brussel. Beide mensonterende aanslagen worden opgeëist door I.S. Het is noodzakelijk de terroristen niet in de kaart te spelen door te weigeren in angst te gaan leven.

2016 is ook het jaar dat er vele coryfeeën sterven. De belangrijkste is Johan Cruyff (68), de geniale voetballer die altijd twee stappen vooruit dacht en met zijn Fundatie veel gedaan heeft voor de rol van sport in de maatschappij. Ook overlijden de popiconen David Bowie (68) en Prince(57), die allebei toonaangevend waren in de popmuziek.

Het vluchtelingen probleem is nog steeds erg dringend. De vluchtelingen organisatie van de Verenigde Naties (UNHCR) meldt dat wereldwijd er bijna 60 miljoen mensen op de vlucht zijn. Het is een plicht van alle zogenaamde beschaafde landen om mee te werken en oplossingen te bedenken voor deze humane tragedie. De eensgezindheid in de samenleving wordt hierdoor stevig getest.

Zijn er dan geen lichtpunten? Jazeker, op sportgebied wint Feyenoord de KNVB beker, al sinds 2008 was er geen prijs meer gewonnen in Rotterdam. Kleine broer Sparta, de oudste club van Nederland, promoveert terug naar de Eredivisie. De hockeymannen worden Europees kampioen door met 6-1 Duitsland te verpletteren in de finale.

Opmerkelijk in de muziek, is de benoeming van dirigent en violist Jaap van Zweden als hoofddirigent van de Newyork Philharmonic Orchestra in 2018. Een unieke prestatie van deze bevlogen en sympathieke maestro.

Genoeg over de wereldperikelen, wat staat er in de Kroniek dit jaar? Ludo Mees herdenkt zijn vader Henk Mees, een aimabel en vertrouwd familielid die lange tijd in het stichting bestuur heeft gezeten. Ook een In Memoriam over Elisabeth Christina Mees.

Twee verhalen van journalist Anna Mees, zij is onmisbaar voor de Kroniek. Een mooi reisverhaal over Cuba, omdat haar vader Marten 70 jaar werd en een verslag over studenten die op kamers wonen in een verzorgingshuis. Een interview met Lucas Mees, ex-CEO van reclamebureau DDB in Amsterdam. Nu geniet hij van het leven in *La douce France*. Mijn nichtje Linde Tillmanns, dochter van Hermance Mees. maakt een kleurrijke reportage over muziekfestijnen in Ierland en in Portugal. Adine Mees uit Canada schrijft over haar werk als CEO bij de Minerva Foundation, die vrouwen en meisjes helpen bij het ontwikkelen van leiderschap kwaliteiten.

Ook te lezen is het vervolg over bankier Willem Mees, ex-president van de Nederlandse Bank. En interessant is een stuk over beroepsfotograaf Michel Mees uit Den Haag. Tenslotte een bijdrage van uw eindredacteur over de indrukwekkende expositie 'Silence out Loud' in Bergen, van de door zelfdoding omgekomen schrijver en kunstliefhebber

Foto voorzijde: Henk Mees en zijn vrouw Machteld

colofon

BESTUUR EN COMMISSIES

penningmeester

Barend Mees
Lage Barakken 30
6221 CK Maastricht
bmemees@hotmail.com

lid

Alexander Mees
Parklaan 36
3972 JZ Driebergen – Rijsenburg
tel. 0343-521455
amees@xs4all.nl

lid schilderijen

Joost Mees
Terbregse Rechter Rottekade 250
3055 XJ Rotterdam
tel. 06 20628657
joost.mees@mdhi.nl

lid adressenbestand/genealogie

Hans Mees
Neherpark 136
2264 ZC Leidschendam
tel. 070 3866304
jr.mees@hetnet.nl

Redactieadres Kroniek

Jaap Mees
Westhaven 24b
2801 PJ Gouda
telefoon 0182-603701
mobiel 06-48863305
jaapmees@online.nl

Stichting Geslacht Mees

Bank Mees Pierson nr. 255050593
ABN Amro nummer 255050593
IBAN-nummer: NL82ABNA0255050593
BIC-nummer: ABNANL2A

Website

Hans Mees
jr.mees@hetnet.nl
Alexander Mees
amees@xs4all.nl
Barend Mees
bmemees@hotmail.com

www.familiemees.com

vervolg Van de redactie

Joost Zwagerman. Hij stelde een tentoonstelling samen van Modern kunst die de stilte in beeld brengt.

Het wordt eentonig, elk jaar denk ik hoe moet deze Mezenkroniek nu in hemelsnaam weer met stukken worden gevuld. En wonder boven wonder lukt dat toch weer, maar uw bijdragen blijven erg nodig en welkom.

Nieuws, artikelen en foto's graag opsturen naar jaapmees@online.nl

Veel plezier.

■ Jaap Mees
jaapmees@online.nl

MIJN NAAM IS CHIARA ILJA MARIA MEES

Hallo, Mijn naam is Chiara Ilja Maria Mees en ik heb de droom om een jaar High school te doen in Amerika. Door de stichting van de familie Mees kan dat, ik wil ze hier erg graag voor bedanken.

Ik wilde al heel lang naar Amerika, omdat het me een erg gaaf land lijkt en ik het leuk vind om dingen van de wereld te zien. Ik vind het gaaf om te zien hoe andere mensen leven en ik zou graag dingen willen leren, bijvoorbeeld hoe het schoolsysteem daar werkt. En ik wil dingen uit hun cultuur leren en zien en vooral echt meemaken zoals bijvoorbeeld Thanksgiving op de echte Amerikaanse stijl of Halloween. Ook wil ik hier graag heen om mijn Engels te verbeteren. Het lijkt me echt een hele gave ervaring en vooral een die ik voor mijn hele leven zal koesteren. Het wordt waarschijnlijk wel heel spannend om in een wereld te stappen waar ik eigenlijk niemand ken en waar je voor een deel gewoon op jezelf bent aangewezen. Mijn ouders vinden het ook wel spannend dat ik een jaar weg ga maar ze steunen en helpen me bij alles heel erg.

Ik heb er wel heel hard voor moeten werken om het geld bij elkaar te kunnen sparen aangezien mijn ouders mij ook niet zoveel geld konden lenen natuurlijk. Maar ik had het niet allemaal zelf bij elkaar kunnen sparen. Ik heb toen met Stichting Mees gemailld en uiteindelijk hebben zij besloten mij een bedrag te geven zodat ik al het geld bij elkaar had.

Ik ga met een organisatie genaamd Travel Active, ik moest een Engelse test maken en daarna hebben ze

een interview afgenomen. Dit werd gedaan door een oud uitwisselingsstudent. Het interview was in het Engels. Het was erg leuk en gezellig om te doen. Ik moest nog wel een paar inentingingen halen maar inmiddels heb ik mijn hele inschrijving afgerond en is alles opgestuurd naar Amerika dus nu alleen nog wachten op een gastgezin! Binnen nu en 3 maanden wordt er mij een gastgezin toegewezen en dan kan mijn droom om een jaar naar Amerika te gaan werkelijkheid worden!

TER HERINNERING AAN HENK MEES 1923 - 2015

Op 4 september 2015 overleed in Rotterdam onze vader en echtgenoot van onze moeder Machteld Mees-Quarles van Ufford. Zijn gezondheid was de laatste jaren minder goed en hij kwam weinig meer buiten zijn vertrouwde huis aan de Essenlaan in Rotterdam waar hij sinds 1957 tot zijn dood heeft gewoond. Vader had bepaald dat na zijn dood zijn lichaam ter beschikking van de wetenschap zou worden gesteld. Op 11 september jl hebben wij vader herdacht in de Hoflaankerk in Rotterdam in het bijzijn van vele oude vrienden, familieleden en bekenden.

Hieronder volgt een beknopte weergave van de woorden ter nagedachtenis van zijn kinderen Quirijn, Carien en Ludo.

Vader is geboren op 17 februari 1923 in Arnhem als jongste zoon van Adrianus Quirinus Mees en Anna Elizabeth de Mol van Otterloo, en als jongste broer van Lydia en Wouter. Zijn vader was, hoe kon het ook anders, bankier. In 1929 verhuisde het gezin naar Amsterdam, waar Hendrik zijn middelbare schooltijd doorbracht op het Barlaeus Gymnasium. Hij kwam in 1940 aan in Leiden, en studeerde na de onderbreking door de oorlog af in oktober 1949. Aan de na-oorlogse jaren behield hij goede herinneringen en veel vrienden. Hij was enthousiast lid van het LSC, was veelvuldig op de sociëteit te vinden, speelde o.m. cello by Sempre Crescendo en was Quaestor Collegii in 1947-1948.

Mees & Zoonen

Vader's eerste werkervaring was, niet onverwacht, bij R. Mees & Zoonen, kantoor Amsterdam, aan de assurantie kant. Mees & Zoonen was toen nog volledig een familiebedrijf. Van september 1952 tot en met zomer 1953 werd vader door Mees & Zoonen gedetacheerd in Londen bij Lambert, voor- aanstaande Lloyds brokers. Hij had er de tijd van zijn

leven. Hij deelde een huis met een groep andere Nederlanders met de meeste van wie hij hechte vriendschappen voor het leven sloot, en hij deed zijn studententijd nog eens meer dan dunnetjes over.

Vader was al voor zijn vertrek naar Londen bevriend geraakt met Henk Bleeker, firmant van de firma Van Oosterzee & Bleeker, en, met verlof over uit Londen, op een verjaardagsfeestje bij Karel Staab en het stappen erna in De Ambassadeur werden deze banden verder aangehaald. Vader zou na terugkeer uit Londen bij van Mees en Zoonen, kantoor Rotterdam gaan werken. Dat heeft hij nog wel even gedaan, maar toen Bleeker hem vroeg over te stappen naar Van Oosterzee & Bleeker was het pleit snel beslecht. Vader zou er snel directeur kunnen worden en het was onwaarschijnlijk dat bij Mees & Zoonen aan de assurantiëkant spoedig ruimte zou komen voor een tweede firmant.

In 1953 was ook de Borrelclub op de Koninklijke Nederlandse Roei en Zeil Vereniging De Maas opgericht, en na terugkeer uit Londen werd vader daar bij gevraagd. Deze club ontwikkelde zich tot een hechte vriendengroep en is altijd een belangrijke spil van vader's (en later ook moeder's) sociale leven geweest.

Meisje

Ook op persoonlijk gebied traden er grote veranderingen in voor vader na zijn terug keer uit Londen. Het intensieve vrijgezellenbestaan kwam abrupt aan het einde toen hij op een feestje in april 1954 onze moeder tegen het lijf liep. Man van markante one-liners en wars van geveinsd sentiment, waren zijn eerste woorden tot haar: "Meisje, jij rookt teveel". Twee maanden later vroeg hij haar ten huwelijk, en een kleine twee maanden daarna, op 16 september 1954, bijna 63 jaar geleden, traden zij in het huwelijk. Tijd voor een verloving was er niet want vader zou in oktober beginnen met zijn nieuwe baan bij Van Oosterzee & Bleeker. Zij begonnen na hun huwelijk in een piepklein flatje aan de Statenweg in Rotterdam en verhuisden spoedig na de geboorte van Quirijn naar een verdieping in de Prinses Julianalaan in Kralingen, en hebben uiteindelijk in 1957 na de geboorte van Carien het huis aan de Essenlaan gekocht. Moeder kreeg van vader, opgegroeid in een familie van verstandelijke en zuinige bankiers, een strak budget opgelegd: in het eerste jaar alleen een nieuwe keuken, en vervolgens ieder jaar iets (die keuken zit er overigens nog steeds in).

Mr H. Mees Assurantiën

Onder van Oosterzee en Bleeker ressorteerde van oudsher de Nederlandse Transportverzekerings Maatschappij (NTM). Dit was oorspronkelijk een onderlinge voor de binnenvaart, een NV met 100 kleine aandeelhouders. Vader vond dit eigenlijk altijd het aardigste aspect van zijn werk, zeker ook omdat het onderhouden van de gevarieerde contacten met deze relatief kleine groep van belanghebbenden bij uitstek inspeelde op een van vader's grote krachten: het omgaan met mensen. Na het vertrek van Henk Bleeker in 1957 en later in 1961 van van Oosterzee, stond vader er alleen voor en kreeg hij de gelegenheid het zelf te doen. Vader heeft het bedrijf toen van 1961 tot 1972 alleen gerund. Hij deed dit onder de naam "Mr H. Mees Assurantiën", omdat hij geen toestemming had de oude bedrijfsnaam te handhaven. Dit was een gouden periode in vader's loopbaan. Mr H Mees Assurantiën wordt o.m. in de annalen van een der Rotterdamse makelaars vermeld als een der "andere klinkende namen op de Rotterdamse Assurantiebeurs".

Eind 60-er jaren praatte iedereen met elkaar over samenwerken en fuseren. Samengaan met Mees & Zoonen (iets dat vader lange tijd in zijn hoofd had gehad) was niet meer aan de orde, omdat het bedrijf inmiddels met een andere grotere speler in zee was gegaan (Van Marle). Vader besloot in 1972-1973 met een drietal anderen te fuseren, hetgeen leidde tot de Brons Orobio Groep, met een assuradeur en een makelaar op de beide assurantiebeurzen, de Amsterdamse en de Rotterdamse. Hij heeft zijn werkende bestaan afgesloten als lid van de RvB van deze groep. De laatste jaren deed hij het rustiger aan en hij trad uit in 1986 en kon zich vervolgens met veel energie en op vele verschillende manieren blijven storten op het dienen van zijn medemens.

Afspraak is afspraak

Vader spreekt niet graag over zichzelf. Liever sprak hij over bijzonderheden of kwaliteiten van anderen dan zichzelf. Hij was geïnteresseerd in zijn medemens en hield ook goed bij hoe het hen verging. Moeder vertelt graag het verhaal van onze grootmoeder (Anna Mees-de Mol van Otterloo) dat zij eens een horoscoop had laten trekken van de toen nog kleine Hendrik. De uitkomst daarvan, zo leert de overlevering, was dat "mijn vader op iedere hoek van

de straat een vriend zou hebben". En zo is het ook geweest gedurende zijn leven. Wars van rangen en standen kon hij goed overweg met iedereen die zijn pad kruiste. Hij had wel moeite met hen, die vaak gedreven door egoïsme of gewoon brutaliteit, hun afspraken niet nakwamen. Met opportunisten had hij niks. Je doet nu eenmaal wat je hebt afgesproken ook al komt het niet uit, was een belangrijk levensmotto van vader.

Tallose verenigingen

Toen wij als familie een fotoboekje samenstelden over zijn leven ter gelegenheid van zijn 90e verjaardag, bleek hoezeer zijn leven verweven

was met tallose clubs, besturen, verenigingen. Dat begon al tijdens zijn studenten tijd in Leiden waar hij zeer actief was als lid van Minerva en lid van het Collegium. Ook daarna bleef hij actief naast zijn dagelijkse werkzaamheden. Zo was hij sinds 1958 Directeur van de (inmiddels Koninklijke) Hollandsche Maatschappij der Wetenschappen en miste daar eigenlijk nooit een vergadering. Het Bataafs Genootschap waarvan hij lange tijd voorzitter was, was evenzo belangrijk. De wekelijkse borrel op de Maas met zijn (Rotterdamse) vrienden en tijdgenoten, en niet te vergeten de hofjes waarvan hij regent was (bij drie daarvan was hij langdurig betrokken als bestuurder). Steeds aanwezig met anderen voor anderen.

Victoria

In zo'n leven spelen recepties, maar ook begrafenissen, jubilea een belangrijke rol. Zo ook voor vader, hij was er altijd en was overal bij. Hij vond het belangrijk en waarschijnlijk ook gezellig en nuttig. Het paste naadloos bij zijn belangstelling voor anderen. Sport was belangrijk voor vader. Carien en Ludo waren de sportievelingen van de familie en dat hadden ze zeker van hem meegekregen. Boven alles was de hockeysport zijn ding. Hij was zelf ooit verdienstelijk speler van Amsterdam heren 1 tot hij besloot dat besturen hem beter lag dan spelen. Hij was voorzitter toen Victoria promoveerde naar de (toen hoogste) Eerste Klasse in 1970. Daarna lange tijd actief lid van de Batavieren (club van oud top hockeyers en internationals), ook zo'n club waarvan hij nooit een bijeenkomst voorbij liet gaan. Later ging hij door bij de hockeybond als Jeugd Commissaris, lid van de Commissie van Beroep en daarna als voorzitter van het District Zuid Holland. Het leidde allemaal tot een

Henk Mees spreekt, links van hem Peter Mees, rechts Philip Mees.

gigantisch netwerk binnen de hockeywereld. Iedereen kende hem en hij kende iedereen. Ludo (toen voorzitter van Groningse Studs hockey club) was erbij in 1983 toen vader werd benoemd tot Lid van Verdienste van de Koninklijke Nederlandse Hockeybond.

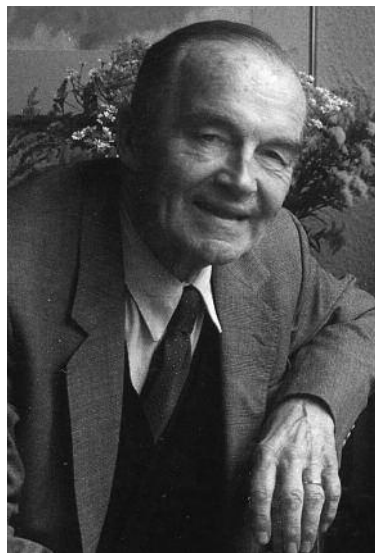
Stichting Geslacht Mees

De Stichting Geslacht Mees was zo mogelijk nog belangrijker voor vader. Hij hield van geschiedenis en las daar veel over en hechte veel waarde aan traditie.

Dat kon hij mooi combineren in zijn taak als voorzitter van de Stichting Geslacht Mees, een functie die hij jarenlang heeft vervuld tot 2003 toen Madeline ter Horst-Mees het stokje van hem overnam. Vader pleegde daarvoor jarenlang de jaarlijkse Kroniek samen te stellen. Als familie zien we hem nog gekromd over onze eetkamertafel liggen met typemachine, typex en een heleboel papier. Deadline op deadline stapelend om de drukker te halen. Eindeloze telefoongesprekken werden besteed aan de familie. Altijd op zoek en blij als er weer ergens ter aarde een verloren gewaand familielid werd ontdekt. Vaak gingen de schuifdeuren zo rond 9 uur 's avonds dicht als wijlen oom Philip Mees uit Hoenderloo belde, om pas weer open te gaan rond de klok van 11 wanneer onze moeder het welletjes vond.

Beroemd of eigenlijk berucht waren zijn kruisverhoren (zo noemden wij die thuis) die hij afnam van

ieder nieuw vriendje of vriendinnetje die zich aan de Essenlaan kwam voorstellen. Niet om vervelend te doen, maar uit belangstelling en oprechte interesse. Feiten waren nou eenmaal belangrijk voor vader. Waar komt iemand vandaan, wat doe jij en wat doet je vader etcetera etcetera. Dat had waarschijnlijk ook veel met zijn juristenachtergrond te maken. Hij leerde ons als kinderen van jongs af aan het belang om ieder verhaal van twee kanten te horen. Hij had nimmer zijn oordeel direct klaar, maar woog af en reageerde vaak pas in tweede instantie.

Zo liet hij ook geen gelegenheid voorbij gaan om een toast uit te brengen. Met het glas in de hand werd dan gedronken op de gezondheid van velen. Vader's speeches waren bij dat soort gelegenheden fameus. Hij nam wel de tijd, maar dat werd hem vergeven. Altijd was het persoonlijk en gemeend. Een van zijn echte laatste toespraken een kleine 4 jaar geleden, bij moeder's 85e verjaardag, toen zijn gezondheid al een stuk minder was, was indruk-wekkend. Hij kon het nog steeds.

Vader vertrouwde een van ons eens toe, "ach, ouders die voor hun kinderen leven doen zoiets gewoon...". Vader's prioriteiten lagen altijd bij ons, zijn echtgenote (onze moeder) zijn kinderen, en kleinkinderen. Aimabel, integer en loyaal. Hij was en is een prachtig voorbeeld. Zo zullen we hem blijven herdenken en daar zijn we hem zielsdankbaar voor.

■ Ludo Mees (*mede namens Quirijn en Carien*)

FAMILIEBERICHTEN

GEBOREN:

Luxemburg, 10 november 2015: Max Joost Alle Mees, zoon van Joost Anton JRzn en Jolein Marieke Mees-Hoorntje (R13-13-3).

Den Haag, 18 januari 2016: Eva-Christine Adriana Nicole Mees, dochter van Rudolf Christaan RAzn Mees (R 13-18-1) en Kyrano Anna Ntrapou.

OVERLEDEN:

Bergen op Zoom, 6 augustus 2015: Julienne Wilhelmina Margaretha (Juliette) RAdr Mees (R12-12), geboren 11-8-1944 te Delft, eerder

gehuwd geweest met Pierre Albert Marcel Lebelte en Essam Ahmed Fahmy Aly.

Rotterdam, 4 september 2015: Hendrik AQzn Mees (R12-6), geboren 17 februari 1923 te Arnhem, gehuwd met Machteld Louise Quarles van Ufford.

Haarlem, 21 februari 2016: Elizabeth Maria Christina Mees-Huijsmans, geboren 23 september 1935 te Bennebroek, weduwe van Carel Frederik Willem Jzn Mees (R12-11).

Alle familienieuws en foto's naar/ all family news and pictures to: jr.mees@hetnet.nl

IN MEMORIAM

ELISABETH CHRISTINA MARIA MEES – HUIJSMANS (19-35 - 2016)

Helaas hebben wij afgelopen februari afscheid moeten nemen van onze geliefde moeder en oma Els Mees.

Onze moeder is geboren in 1935 in Bennebroek. Haar leven begon niet makkelijk.

Ze was de jongste van een gezin van 5 kinderen.

Haar moeder overleed toen ze 2 jaar was en haar vader heeft haar toen naar haar tante in Duitsland gestuurd. Omdat de oorlog naderde heeft haar vader haar terug naar Nederland gehaald. Haar vader is hertrouwd en deze vrouw heeft altijd heel liefdevol de verzorging van haar stiefkinderen overgenomen.

Er kwamen nog 3 kinderen bij en zo was het gezin compleet.

Mama heeft onze vader, Carel Frédéric Willem Mees, zoon van Jacob Mees, ontmoet tijdens haar werk.

Als jonge twintiger verdiende ze wat bij, in de V&D in Haarlem.

Onze vader zag haar staan en was meteen verkocht.

Hij vroeg haar mee om koffie te drinken en sinds die dag waren zij onafscheidelijk. Hij vroeg haar ten huwelijk en binnen een jaar waren ze getrouwd.

Samen zijn ze naar Australië verhuist, om daar een nieuw leven samen op te bouwen zoals dat toen veel gebeurde.

Deze reis was een waar avontuur, met het vliegtuig eerste klas met vele tussenstops naar de andere kant van de wereld. Met zoon Paul en dochter Carin hebben ze twee en een half jaar in Melbourne gewoond en gewerkt.

Onze moeder kon Nederland echter niet loslaten en zwanger van Lisette, zijn ze op de boot wekenlang teruggevaren, met twee kleine kinderen aan hun zijde. Vaak spraken onze ouders over deze tijd, die veel indruk op ze gemaakt heeft in het begin van hun relatie.

Na hun thuiskomst zijn ze gaan wonen in Heemstede, in de Rijnlaan. Vlak daarna werd Lisette geboren. Carel ging werken bij de KLM en Els was een warme lieve huismoeder en heeft vol liefde voor hun gezin gezorgd.

Een aantal jaren later werd Mark geboren en was het gezin compleet.

Als kinderen denken wij terug aan een heerlijke, fijne, warme jeugd, waarbij alles kon.

Jarenlang zijn we naar Oostenrijk op vakantie gegaan, naar Hallstadt. Dat was onze tweede thuis geworden. Maar we hebben ook prachtige vakanties naar oom

Mauk (de broer van Carel, Mark Mees) in Vancouver in Canada gemaakt.

De gezondheid van onze vader werd slechter na zijn pensioen. Samen met onze moeder genoten ze van de kleinkinderen die er ondertussen volop waren. Helaas is Carel in mei 2008 overleden. Een klap die Els nooit echt meer te boven is gekomen.

Haar zielsverwant was er niet meer. En ondanks alle liefde voor haar kinderen, schoonkinderen en kleinkinderen, was het een gat wat niet te dichten was.

De jaren erna hebben we heel intens met elkaar beleefd, en hebben we toch nog veel gelachen met elkaar.

Ze was een sterke vrouw, en ondanks 4 keer in de week dialyseren bleef ze doorgaan.

Een ongelukkige val waarbij zij haar heup brak afgelopen herfst was echter teveel voor haar.

De revalidatie was erg zwaar en uiteindelijk moest ze haar geliefde huis achterlaten, waar ze meer dan 50 jaar lief en leed had meegemaakt.

De laatste maanden vocht ze op haar manier toch nog terug en in een verzorgingstehuis in Haarlem heeft ze haar uiterste best gedaan om er weer bovenop te komen.

Helaas is dit niet meer gelukt.

OP 21 februari hebben wij afscheid van haar moeten nemen. Met alle kinderen en kleinkinderen om haar heen, zijn we bij haar gebleven.

Ze was een warme en lieve vrouw, en wij missen haar vreselijk.

Onze mevrouw Mees, die zo prachtig chique de telefoon op kon nemen.

■ Mark Mees

CUBA CON LA FAMILIA CARBONERO*

Hij ging naar Cuba en nam mee... dos hermanas, dos hermanos, una esposa de su hermano y dos novios. Oftewel twee dochters, twee zoons, een schoondochter en twee (nieuwe) geliefden van zijn dochters.

‘Wat zou jij het liefste willen doen om je verjaardag te vieren?’, vroegen we Marten toen hij nog 69 was en in zijn Amsterdamse keuken een sigaar zat te roken. ‘Ja, toch wel met jullie naar Cuba’, zei onze (schoon)vader, die daar al een stuk of tien keer geweest was, glimlachend.

En zo geschiedde. Met in eerste instantie Marijn, Fleur (Marijns vrouw), Roeland, Anna en Vita en uiteindelijk ook met de ‘novios’ Leendert en Ignacio (‘Nacho’), stonden we op Schiphol om naar Havana te vliegen. Wat zou volgen waren tien dagen vol genot, gepraat, verbazing, lol, wandelingen, dans en Amerikaanse oldtimers. Maar eerst moesten wij, en onze bagage, er zien te komen.

Bagagecontrole

We spraken bewust ruim op tijd af. Marten had van alles mee. Kazen en chocoladerepen voor zijn Cubaanse vrienden, plastic opbergdozen om sigaren mee terug te kunnen nemen. Draagtassen (‘daar zijn ze ook altijd zo blij mee’), verloopstekkers en genoeg badhanddoeken voor zijn hele reisgezelschap. Dit was verspreid over twee grote koffers en het maximale aantal toegestane handtasjes. Hoewel hij ze thuis nog had gewogen, gaven de weegschalen op Schiphol aan dat de uitpuilende koffers te zwaar waren. Dus: iedereen de zijne openen en plaatsmaken voor een paar kazen en wat toiletpullen. Handig als hij is, vroeg Marten aan een vliegveldmedewerker tot hoeveel de incheckhokjes zouden accepteren. 0,4 kilo per koffer erbij! Dichtritsen, nogmaals wegen, spanriemen erom, operatie geslaagd.

Bij de bagagecontrole leek het nog even mis te gaan toen een van Martens handbagagestuks werd opengemaakt. “U heeft van alles in uw schoen gestopt meneer, dat is een beetje verdacht bij ons”, zo vertelde de jongen van de beveiliging terwijl hij de tas weer dichtritste.

Leendert en Nacho, die een maand voor vertrek hadden geboekt, vlogen via Frankfurt en Toronto. De rest landde na een paar films (Marijn en Vita: Mount Everest, Fleur: Minions, Anna: Walk into the Woods), gesprekken, dutjes en versnaperingen later op José Martí International Airport, naar de Cubaanse dichter Martí. De bagagecontroleurs aan deze kant van de oceaan droegen korte, strakke rokjes met netkousen eronder.

Anna Mees midden en Marten Mees rechts.

Casa particular

Omdat Anna's koffer niet van de bagageband af kwam, wachtten we tweeënhalve uur in de volle, warme hal. In het vliegtuig had ze het boek ‘De ritselaars van Havana’ van journalist Edwin Koopman gelezen (hoewel uit 2005, toch een aanrader voor wie naar Cuba gaat). Dit gaat onder meer over hoe Cubanen, die een maandsalaris van omgerekend 25 dollar verdienen, er op de zwarte markt bijkussen. Anna zag al voor zich hoe Cubaanse dames, voor wie het veelal moeilijk is om aan kleren en andere luxeproducten te komen, verlekkerd de inhoud van haar koffer verdeelden. Marten: “Had dan ook een slotje en een spanriem gebruikt!” Anna, hongerig, moe en bezorgd: “Wat heb ik daar nou aan?!” Gelukkig kwam de koffer alsnog terecht toen we die avond de novios ophaalden.

De Havaanse Mariceli Arguelles verhuurde in haar casa particular drie kamers aan het Nederlandse gezelschap, een straat verderop hadden we nog twee kamers. Vaste prik iedere ochtend: het geroosterde witte brood, de tortilla (omelet) en jugo (sap) van moeder Juagina. Deze had Nacho al direct in haar hart gesloten. Hij had haar namelijk gezegd “je lijkt op mijn moeder”. Ook met bijna iedere taxichauffeur, verkoper en casa-eigenaar knoopte hij (Spaanse) praatjes aan. Vaak over de overeenkomsten en verschillen tussen Cuba en Venezuela, waar hij vandaan komt.

Amiiiigo's

Twee cabrio's haalden ons op voor een tour door de stad. Marten heeft een hele lijst met taxichauffeurs in zijn (Cubaanse) telefoon staan, inclusief automerk, -type en jaartal. We reden over de boulevard (Malécon) en een soort eiland vol Cubaanse varianten van treurwilgen (Isla Josefina), langs een jachthaven, het

Karl Marx Theater, en de ambassade. Hier werkt Martens voormalige collega Liesbeth Mol. Met haar en haar man Leendert (‘Len’), aten we die avond in het particuliere restaurant (paladar) Don Cristobal, waar zo'n twee weken later president Obama zou eten. Het schijnt een van de meest afgeluisterde locaties van Havana te zijn.

De ochtend erna liepen we door Oud-Havana. Op een kruispunt bij een café wachtten we op Marten, naast een man die nog maar een paar tanden over had. Toen hij en Marten elkaar zagen, verschenen twee enorme grijnzen op de gezichten van de mannen. “Aaaahhhh amigo!” “Amiiiigo!!!” Marten, tegen ons: “Hij heeft goede sigaren.” Om de hoek, in een winkel haalde Felipe een paar sigaren tevoorschijn. Uit zijn sok. Marten kocht er een paar en we liepen met grote passen (lange Hollandse benen) verder.

Haak

In de tent Sloppy Joe's, waar de film Our Man in Havana zich afspeelt, lunchten we sandwiches met friet en ketchup. Eenmaal thuis was de elektriciteit uitgevallen en zat de familie met zaklampjes om tafel. De volgende ochtend keken we met slaap in de ogen verbaasd op. Door het badkamerraam van de kamer waar Leendert en Anna sliepen, stak een stok met daaraan vastgemaakt een geïmproviseerde haak. Men had geprobeerd vanaf buiten kleren en handdoeken te pakken te krijgen en door het raam te trekken. De stok was alleen iets te kort waardoor het doel niet gehaald werd. We stelden ons voor hoe ze op heterdaad betrappt werden en wegrenden, de stok-met-haak, die een meter de badkamer instak, achterlatend.

La Guarida

Ook het diner bij La Guarida, waar de film Fresa y chocolate is opgenomen, zullen we niet snel vergeten.

Niet alleen vanwege het heerlijke eten, de beelden van Jezus en Karl Marx op een tafeltje en omdat we proostten op de jarige Linde in Duitsland. Ook omdat het typisch was voor het op onverwachte momenten ontbreken van bepaald eten, dat nogal eens voorkomt. Marten bestelde een gazpacho van watermeloen met aardbei en garnaal. “Vandaag is deze soep gemaakt met tomaat.” “OK, en zit er shrimp en strawberry bij?” “Shrimp wel, strawberry niet.” Het enige in dit gerecht dat dus nog hetzelfde was als op het menu, was de garnaal.

Varkensbaai

Na Havana reisden we via Playa Larga en de Varkensbaai (waar een klein monument en een

gesloten museum herinnerden aan de mislukte aanval door Cubaanse ballingen in 1961) naar Trinidad. Daar vierden we Fleurs veertigste verjaardag, met een ontbijt met slingers en tompoezen op het dak van een casa. Voor de avond had Marten gereserveerd bij La Casona, een klein paradijsje aan de rand van de stad, met prachtige kamers, een grote moestuin en een leeg zwembad (eigenaar Camilo mag er geen water meer in doen van de lokale autoriteiten, volgens hem omdat ze de mogelijkheden van deze ondernemer te gortig vonden). Vita en Nacho hadden dé bakker van Trinidad gevraagd een verjaardagstaart te maken, voor acht personen. Wat ze ophaalden was een megalomane taart, knalroze en knalgroen, met een soort ornamenten en krullen aan de zijanten. Hier zouden we nog dagen mee kunnen doen. We zeiden ‘ja’ tegen de jongen op de fietstaxi die vroeg of hij ons zou brengen. Niet voor onszelf, maar voor de plank met de taart erop. We namen ieder een paar hapjes van het mierzoete ding en sneden ‘m in tientallen blokjes. Op de terugweg na het eten deelden we die op straat en in

deuropeningen uit. “Wil je taart? Flora is jarig!” “Graag! Gefeliciteerd!”

Rolling Stones

Eenmaal terug in Havana – de verloofstekkers en handdoeken waren gebruikt, de meeste chocoladerepen hadden we weggegeven – zagen we van een afstandje de Amerikaanse band Major Lazer optreden in ‘Tribuna Antiimperialista’, vlak naast de Amerikaanse ambassade. Een paar weken later zouden de Rolling Stones volgen, in een groot stadion naast de stad. Wij waren toen inmiddels al terug in Nederland. Het was een superfeestelijke vakantie en een onvergetelijke manier om Martens 70e verjaardag te vieren.

**het Spaanse woord voor ‘Mees’*

Anna Mees is journalist. Haar verhalen zijn te lezen op annamees.com. Zij is momenteel binnenland-verslaggever bij De Telegraaf.

INTERVIEW MET LUCAS MEES

Lucas Mees (72) was de CEO van het succesvolle reclamebureau DDB in Amsterdam. Inmiddels woont hij in Zuid-Frankrijk, en geniet van La douce France.

Je hebt jarenlang een succesvol reclame bureau gehad, DDB Amsterdam, wat was de sleutel tot dat succes?

Ik had het geluk met de beste creatieve mensen te mogen werken, dat trok een aantal kenners dus interessante klanten aan op zoek naar spraakmakende campagnes. Bijvoorbeeld Centraal Beheer, en Volkswagen. daarvoor won het bureau weer talloze prijzen, ook internationaal en die zichtbaarheid bouwde op tot een ijzersterke creatieve reputatie en dat trok weer nieuwe klanten en goede medewerkers aan. dat heet “flow”.

Welke kanten waren aantrekkelijk en onaantrekkelijk in de reclame?

Aantrekkelijk was “never a dull moment”, dat alle opdrachten anders zijn dus het ontbreken van routine en bureaucratie, “living fast” maar dat gaat wel weer gepaard met behoorlijke stress.

Kun je dit meer verklaren?

De stress ontstaat door deadlines, je klant wil op een bepaald moment beginnen met zijn campagne, de

media zijn geboekt, daaraan voorafgaand moet het productieproces planmatig verlopen. Bijvoorbeeld

het maken van een commercial en dat kan maanden duren, het resultaat kan tegen vallen. Dit hele proces wordt begeleid door creatieve emotionele mensen die hun ziel en zaligheid in hun werk stoppen maar die vaak het tegendeel zijn van planmatige managers. Ook de kosten kunnen soms behoorlijk uit de hand lopen.

Welke vooropleiding gedaan?

HBS-B en 13 jaar marketing training en functies bij Unilever (ook buiten NL) en Johnson & Johnson.

Wat waren jouw belangrijkste bezigheden bij DDB.

“Zorgen” voor de beste mensen en het geld bewaken

Zorgen voor de beste mensen, hoe ging dat in zijn werk?

De reclamewereld is een kleine industrie met zo’n 3500 mensen. De bureaus houden concurrentieel bij wie goed werk maakt, de beste mensen in het vak kennen elkaar redelijk en omdat zij trots zijn op hun werk en daarvoor ook erkenning willen hebben sterft het vak van de prijzen. De beste mensen zijn zichtbaar en dus makkelijk te vinden. vervolgens moet de reputatie van het bureau ook zo goed zijn dat die mensen daar graag komen werken. Dat was bij DDB zo en nog steeds. Dat spaart dan ook een headhunter uit.

De buitenwereld kijkt naar de reclamewereld als een "make-believe" wereld met toegang tot het grote geld. Klopt dat beeld?

Dat komt omdat veel mensen denken dat het verzinnen van een idee weinig inspannend is, dat dat even op een middag met een biertje gebeurt. Creatief zijn in opdracht is meestal zwoegen, tenminste als je een relevante en opvallende campagne wil maken. Inderdaad is het zo dat er veel geld omgaat maar dat wordt in de media uitgegeven en daar hebben bureaus geen toegang toe. Wel wordt echt talent heel goed betaald, maar waar niet.

Welke interesses heb je in je leven in Zuid-Frankrijk?

Wat doe je allemaal. Hoe ziet leven er uit? Luiëren, rosé drinken, tuinieren, beetje schrijven, vrienden en familie ontvangen, Indisch koken, lezen, wijntochten maken met vrienden, culturele/ culinaire reizen in Frankrijk en Spanje. Kortom niets echt serieus maar wel heel erg plezierig. ”

Hielp het de naam Mees te hebben in de reclame of werkte het in je nadeel?

Ik geloof niet dat het veel voordeel heeft gegeven, maar zeker ook geen nadeel. De kunst was naast het creatieve stuk wat inderdaad gepaard gaat met

weinig burgerlijke mensen en alternatief gedrag het zakelijke stuk degelijk te hebben. Maar dat is meer de persoonlijkheid van een algemeen directeur en dan helpt de naam Mees een beetje om het af te maken.

Wat waren de belangrijkste keerpunten, positief en negatief, in je leven tot nu toe?

Het belangrijkste keerpunt was mijn switch van het grote bedrijfsleven naar een kleiner en flexibel bureau, de bevoegdheid van het maken van goed werk en het ondernemerschap waar je bijna je eigen toekomst kan uitstippelen.

Wat zijn de keerpunten in je persoonlijke leven?

Vind ik te intiem voor de Kroniek.

Waar kijk je in 2016 het meeste na uit?

Alle kinderen en kleinkinderen die op vakantie bij ons in Frankrijk komen, de hele zomer is het feest

Wat vind je belangrijk in het leven en waarom?

Harmonie.

Waarom harmonie, wat nog meer?

Ik ga geen zwaarmoedige dingen zeggen. Het zal duidelijk zijn dat ik van het leven geniet. De keuze voor la Douce France was heel bewust, het rustige leven geen stress, de zon, de familie, vriendschappen, het lekkere eten. in een interview in het reclamevakblad heb ik geloof ik ooit, toen ik in de vorige eeuw reclameman van het jaar werd, een verstandige opmerking gemaakt: “de eerste taak van een manager is zichzelf te managen”. Dat doe ik dus nog steeds.

Lees je de Mezenkroniek regelmatig en wat vind je ervan?

Goede en zwakke punten. Zeker, ook al omdat ik erg geïnteresseerd ben in geschiedenis en trots ben op onze familie lees ik met name dat soort van artikelen met graagte.

Wat vind je van de Mezendagen?

Als lid van het Bestuur onder leiding van Henk en Madeline heb ik daar destijds van harte aan mee gewerkt, maar ik geloof dat het niet geforceerd moet zijn. Het feit dat wij de zelfde naam dragen maakt wel nieuwsgierig naar hoe andere Mezen zijn maar het contact is toch te sporadisch, maar ik ben nooit teleurgesteld en ook door de andere Mezen er trots op dat ik er een ben.

■ Jaap Mees

MEES FAMILY IN MÉXICO

My name is Adrian Pieter Mees and it is a privilege to me having this opportunity to address the family through this fantastic Chronicle and introduce you to our small Mexican Mees branch.

Everything starts in 1935 when my Great Grandfather Herman Mees arrived to Mexico with his youngest son Francois Nanno Pieter Mees. Herman founded a Laboratory named “Casa Mees e Hijos”. After three years in 1938 his oldest son Federico Martin Mees joined them in the country.

My Grandfather Francois Nanno Pieter Mees, had one son Federico Pedro Mees and two daughters Yolanda Mees and Claudina Mees. Actually my aunt Yolanda kept in constant contact with Madeline for several years until she died in 2014.

My Father Federico Pedro is married with my mother Laura Contreras and they had one daughter Claudina Hendrika Mees (She has two sons Jesus Chavez Mees and Jose Miguel Chavez Mees), and three sons Federico Carel Mees (Who has one son named Carel Pieter Mees), Adrian Pieter Mees (I have two daughters Carolina Mees and Isabel Mees), and Francois Mees (Who has two sons named Franz Mees and Jose Mees).

In my case, I was born in 1969 (46 years old). I am an Industrial Engineer, Master in International

Management (ITAM), AD2 (IPADE), and just graduated this spring from the OPM program from Harvard Business School (HBS). I am a businessman and started a printing company 19 years ago from scratch and now we are one of the serious competitors in the country. Nowadays, I am starting a new venture in the construction business. My adorable wife Raquel Ransanz has a Master degree as well and she is part of the board of directors of her own business. Our oldest daughter Carolina Mees Ransanz (15 years old), is in 9th grade at Shawnigan Lake School in Victoria Canada, she is intelligent, committed with her grades and a very good Tennis player. Isabel Mees Ransanz (14 years old) is studying 7th grade at Eaton School in Mexico and she will join her sister the next summer in Canada, she is bright, funny and loves dancing.

Unfortunately since my aunt Yolanda died, the contact between Mexico and the Netherlands was void. Coincidentally during the 2015 spring, my father gave me a couple of the Mees Chronicles and the “Nederland’s Patriciaat” book and he asked me to get in contact with Madeline. Luckily we had planned a family trip to Europe and I told him that it would be a good idea to set a meeting with Madeline. So I sent her a mail which surprisingly to me she answered immediately and in just a few weeks, she arranged a dinner at her beautiful house in Amsterdam where I met her husband and a fantastic get together in Loenen aan de Vecht at Barbara and Ralph Sackers-Mees with Alexine, Roderick and Sanne Mees, Daantje, Willemijn, Ludo and Maureen Mees. Sadly my daughter Carolina had a very serious stomach infection during the previous night and neither she nor Raquel could assist to the gathering. So just Isabel and me could be present, but we had such a great time meeting all this fabulous people that never saw us before and treated us like real family.

Adrian met vrouw Raquel en kinderen.

It is a bit complicated to explain the excitement of meeting people with whom you share part of your history but you never saw before.

Finally I just want to say that I am so proud to be part of this family that has such a great history and inheritance. I hope that all this effort that many people like Madeline, Jaap and many others that I don't know personally, do to keep the family

Tweede van links Adrian Mees.

United and informed, could last for many more generations.

Hope to see you all in the near future

■ Adrian Pieter Mees.
adrianpieter@me.com

SUMMER OF MUSIC

What to do when you've finally finished your exams, you are done with school and you want to do something awesome during the summer? Most Dutch people would go partying, would fly to Lloret de Mar or something like that. But I'm not a typical Dutch girl. I, apparently, get holiday ideas from close or distant family members.

Willy Clancy Festival

This summer I went to both Ireland and Portugal on amazing musical experiences, thanks to my uncle Jaap Mees – who loves Irish music and let me and my parents know about the Willie Clancy festival – and Lene Host Mees, who wrote an article about Ethno and Brazil here last year.

I have been to Willie Clancy, an international festival on Irish traditional music, twice in a row now. The experience is unforgettable: eighteen hours of violin lessons altogether, all-day-session opportunities and spending a week in a little town crammed with hyped up happy people, especially when the sun is out!

It is an unique opportunity to really connect with Irish culture. Spending a week playing Irish music all day, learning from the masters, hanging out

with Irish people is maybe the quickest way to improve your skills.

To play any kind of world music right, one has to understand it and feel it through and through, identify themselves with the culture, understand it, have a connection with it.

When Irish musicians complimented me on my playing and said to me that I seemed to really get it, I knew I had gotten to that point. Playing Irish fiddle is a hard craft: One has to be focused on every detail of a tune, practice it through and through and play it in an unique way. There is a long way to go before one has achieved near perfection in a tune, and to really fully participate in sessions one has to have a huge repertoire.

Magic happening

It can be compared with being a craftsman. But it goes further than that: There are different mindsets involved in playing. The nitpick mindset, critical and focussing on every detail while practicing; the fiery soul that throws all this away and plays a tune with the feeling it deserves; the analytical state where you go through a tune to see which bowing fits best, which ornamentations, where to play softer and louder, which feeling you

Links, Linde met viool.

want to give the tune; and finally the wonder filled feeling, appreciation on how well this tune is set up, appreciation for the tune and realizing that you may not understand everything of it and that you could not make something like this. Paul Bradley, my teacher from this year, told us that you should always leave a little bit to coincidence to keep the magic happening. The vast collection of tunes is like the world itself: we can grasp much of it but we will never get our heads around everything, and that is to be embraced. The Irish always had a connection with the supernatural, and maybe that caused the spark in the music, which has been ever so lively, and which conquered the world since the 1920's. From James Morrison and Michael Coleman to Bobby Casey to Willie Clancy, in whose honour this festival is erected. Yes, it is a party week and it can be treated like one as well. But sure it is a very valuable week for everyone who is genuinely interested in Irish music and culture.

Portugal

After spending the incredible length of four days at home I was off again. This time I was going to Portugal with a friend. One horrendous flight, a lot of ear pain and a four hour bus drive later we arrived in Castelo Vide, where we had to walk to the school where we all slept, on the ground with eight people in a room.

The atmosphere was quite special and everyone made an effort with each other straight away. The jamming already began the first night. This was unlike anything I experienced before: This was one giant mixture of cultures.

French people playing eastern European and Arabic music, Portuguese people playing an African song they learned last Ethno, people wanting to learn Irish music from me. The next morning, the workshops started. We learned tunes, built a repertoire together, jammed in between, and our nights never finished early, at least my nights didn't. It was incredibly intense and a great experience. I'd say Ethno is the perfect opportunity to build on your international network, to have a good intense music and feast experience, and ultimately, to get to know music from different countries, to lose your heart to other ways of making music.

Andancas

I for example got to know Eastern European, Arabic and Brazilian music a little bit more. I visited friends from Ethno in february, and I felt like the experience made me richer.

To top it all off we got to play at Andancas, a festival situated near Castelo Vide in the middle of nowhere, near a beautiful lake. For those interested in dancing, Andancas is the perfect

opportunity to follow lots of traditional dancing workshops throughout the day.

The festival also provides great (vegetarian) food and is again a good opportunity to meet musicians. It was also bizarre to come into the festival with the Ethno group, and many people stayed throughout the festival. It felt like I lived close by, knowing so many people in the festival already.

We got a lot of positive reactions to our concerts and to us (people from Ethno) hanging out and making music. Everyone loved the blend of cultures and the interesting mixture of artists. We spoke many languages, learned lots of interpretations of music, exchanged facts about our cultures.

Cheese heads

Once again, it got to me how little the Netherlands has in music and dance traditions. We could hardly find a Dutch tune to teach to everyone, and Dutch dances... well, I won't even speak about that. Nearly everyone at Ethno on the other hand seemed to be capable of doing a variety of traditional dances.

Countries like Portugal, Spain, Sweden and even our neighbour Belgium have a rich cultural heritage. We 'cheese heads' can still gain a lot by indulging ourselves in the more civilized and mature traditionality that one gains along with

knowledge and a bigger skill scale of the great cultures of this world.

And if you're a musician... If you have not gone traditional you miss out on so much. Know the world before you try to conquer it.

I would like to thank Jaap Mees for telling me about Willie Clancy as well as inviting me to write this article. Also I would like to thank Lene Host Mees who mentioned Ethno in her article two years ago in the Kroniek. I contacted her and she recommended Ethno to me. Lene, I have certainly enjoyed Ethno and I am going again this year. Thank you!

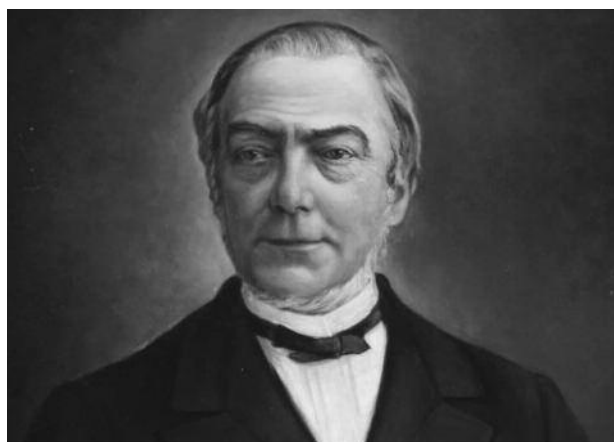
■ Linde Tillmanns, dochter van Hermance Mees

Rechts, Linde met viool.

DNB-PRESIDENT WILLEM MEES: EEN SUCCESVOLLE WETENSCHAPSMAN DEEL 2

door Paul de Hen 4 nov 2014

Willem Mees kwam uit een vermogende familie - Foto: DNB

'Zwendelarij'

De meest modieuze nieuwigheid waren de crédit mobilier-banken, een uit Frankrijk afkomstig concept. Crédit mobilier-banken richtten zich niet op de kleine ondernemer, maar op het financieren van grote projecten door aandelen en obligaties over te nemen van de oprichters en ze te plaatsen bij het publiek, vaak in door henzelf opgerichte bedrijven.

De Nederlandsche Bank, en zeker ook Willem Mees, voelden niets voor dit concept. Toen een Nederlandse ondernemer Mees in 1856 voorstelde om de leiding te nemen van een op te richten crédit mobilier-bank, tegen een vorstelijk salaris, weigerde die verontwaardigd. 'Een roes van zwendelarij' was al wat hij erin zag. Een nieuw verzoek om minister te worden had hij overigens eerder, in 1853, ook al afgewezen.

Bij de Nederlandsche Bank was bovendien genoeg te doen, zeker toen Mees eenmaal president was onder het regime van de Bankwet. Er kwam een 'bijbank' in Rotterdam - wat wettelijk al lang mogelijk, eigenlijk zelfs verplicht was, maar nooit was gebeurd. En er kwam een net van correspondenten (bankiers of kassiers die zaken deden voor de Nederlandsche Bank) en eigen agentschappen verspreid over het land.

Het complex herenhuizen aan de Oude Turfmarkt waarin de bank kantoor hield, werd gesloopt en vervangen door een nieuw gebouw dat werd opgeleverd in 1869. De nieuwbouw was dringend nodig vanwege de groei van de bank. Al sinds 1852

werd de voorraad zilver en goud van de bank veiligheidshalve opgeslagen in de oude kluizen van de in 1820 opgeheven Amsterdamsche Wisselbank, die had gezeteld in het stadhuis - nu het Paleis op de Dam.

In het in 1869 opgeleverde nieuwe bankgebouw is tegenwoordig het Allard Pierson Museum ondergebracht.

De ambtswoningen voor de president en de secretaris vlak bij de bank werden trouwens gehandhaafd. Mees, sinds 1853 al een weduwnaar die nooit zou hertrouwen, woonde ook als president naast zijn werklocatie.

Centrale bank

Veranderingen in het financiële bestel maakten het voor provinciale bankiers en kassiers buiten Amsterdam in toenemende mate onontbeerlijk om terug te kunnen vallen op de Nederlandsche Bank voor hun eigen kredietverlening.

Zo werd de bank in 1864, een halve eeuw na haar oprichting, een echte centrale bank, een spil in het Nederlandse financiële bestel waar andere banken niet omheen konden. 'Gewone' banken zetten geen geld uit bij de centrale bank, maar ze gebruikten nu vanuit alle hoeken van het land de mogelijkheid om wissels en promessen te disconteren, dat wil zeggen dat ze krediet dat zij hadden verstrekt voor een deel doorschoven naar de centrale bank.

Volgens historicus Joost Jonker deed de Nederlandsche Bank in 1863, vlak voor de invoering van de nieuwe bankwet, driekwart van haar zaken met cliënten uit Amsterdam. In 1870 was dat nog maar de helft en kwam een kwart van de cliënten uit Rotterdam. In de jaren daarna werd het belang van zakencliënten buiten de twee financiële centra nog belangrijker voor de Nederlandsche Bank - in 1880 ging het al om de helft.

Die cliënten waren niet alleen banken. Ook andere ondernemingen, zoals handelshuizen, fabrieken en effectenfirma's, konden voor het disconteren van wissels en promessen nog lang bij de Nederlandsche Bank terecht. Sommige van de nieuwe algemene banken deden daarentegen nauwelijks zaken met de Nederlandsche Bank, maar vooral voor kleinere financiële instellingen en voor de credietverenigingen werd zij onontbeerlijk.

Een wettelijke taak om toezicht op het bankwezen te houden, had de Nederlandsche Bank niet. Heel anders dan nu. Maar de nu breed gespreide activiteiten van de bank - in twee jaar tijd werden er zestig agentschappen en correspondentenschappen opgezet - dwongen haar wel om te proberen zicht te krijgen op de kwaliteit van de vele banken en bankjes die zaken met de Nederlandsche Bank wilden doen.

Regelmatige rapporten van de agenten buiten Amsterdam moesten dat inzicht helpen verschaffen. Dat systeem vond zijn oorsprong in de jaren dat Willem Mees bankpresident was.

'Economisch denker'

Na zijn geprezen boek over het bankwezen uit 1838 nam Mees deel aan publieke discussies over (bancair-)economische onderwerpen. Maar als wetenschapsman roerde hij zich niet zoveel. In 1866 publiceerde hij nog een weinig succesvol economieleerboek, daarna slokte de bank volledig zijn aandacht op.

Niettemin beschreef zijn opvolger als president en daarvóór mededirectielid van de bank, Nicolaas Pierson (zelf een internationaal gerenommeerd econoom) Mees in een in memoriam als een 'bij uitstek oorspronkelijk economisch denker' op economisch gebied. Pierson: 'Hij las over economische onderwerpen betrekkelijk weinig. Hij las over geschiedenis, over natuurkunde, over bloemen en planten, hij las Walter Scott en Dickens doch maar zelden een economisch boek van eenigen omvang. Des te meer dacht hij over economische onderwerpen na, diep en ernstig, en de vruchten van dat nadenken kwamen aan den dag, zoo vaak men hem raadpleegde.'

Standaarden

Als bankpresident was Mees volop betrokken bij de vraag op welk edelmetaal Nederland zijn gulden moest baseren. Er waren drie keuzes. Een zilveren standaard hield in dat gulden-bankbiljetten altijd inwisselbaar moesten zijn in zilver.

Als daar aanleiding toe was, dan zou Nederland zilver leveren aan buitenlandse crediteuren. Een gouden standaard volgde hetzelfde principe, maar dan met goud. Dan was er als derde optie de dubbele standaard, waarbij zowel goud als zilver als basis voor de gulden diende. De veronderstelling daarbij was dat goud en zilver in doorsnee een vaste waardeverhouding hadden, zodat het er niet zoveel toe deed welk edelmetaal werd gebruikt. In de praktijk was nu eens goud, dan weer zilver dominant, al naar gelang de werkelijke

prijsverhouding tussen beide edelmetalen.

Nederland had op initiatief van de toenmalige minister van Financiën Floris van Hall en met steun van de Nederlandsche Bank in 1847 gekozen voor een zilveren standaard. Het vertrouwen in de Nederlandse gulden berustte dus in de eerste plaats op de voorraad zilver die de bank aanhield; zij moest te allen tijde bereid zijn om haar bankbiljetten in zilver in te wisselen.

De waarde van de gulden ten opzichte van andere munten werd bepaald door de hoeveelheid fijn zilver in de munt van één gulden. Particulieren konden desgewenst vrij zilveren guldens laten slaan van hun eigen zilver, maar daarvoor moest wel muntloon worden betaald aan de Rijksmunt.

Het belangrijkste land van de landen die niet op zilver, maar op goud bouwden, was het Verenigd Koninkrijk.

Latijnse muntunie

De keuze voor goud, zilver, of allebei werd opnieuw actueel door de enorme goudvondsten rond het midden van de negentiende eeuw in de Amerikaanse staat Californië en in Australië. De waardeverhouding tussen goud en zilver ging daardoor verschuiven en regeringen en economen vroegen zich af of het wijs was om vast te houden aan zilver als standaardmetaal.

In 1865 sloot een reeks landen die al een op elkaar afgestemd muntstelsel kenden de Latijnse muntunie: Frankrijk was de spil en verder deden Italië, België, Zwitserland en Griekenland mee.

De muntunie hanteerde een zogenoemde dubbele standaard. Een gouden 5-frankstuk was de basismunt, maar daarnaast was er een zilveren 1-frankstuk, waarbij werd verondersteld dat de waardeverhouding tussen goud en zilver 1:15,5 was. Al bleef anders dan vandaag de dag met de euro elk land zijn eigen munten onder eigen naam (frank, lire, drachme) slaan, ze waren onderling verwisselbaar. Overheidskassen van de deelnemende landen accepteerden als betaling officieel ook de munten van andere deelnemende landen. Particulieren en bedrijven deden dat op grote schaal eveneens.

Mees nam in 1867 als president van de Nederlandsche Bank deel aan een grote internationale muntconferentie in Parijs. Daar werd voorgesteld om de gouden standaardmunt in veel meer landen als basismunt te gaan gebruiken - de interesse voor een muntunie bestond immers in

een flink aantal landen - en om de gouden munt als de echte standaard te gebruiken.

Het muntcongres koos voor invoering van een gouden standaard. Alleen de twee Nederlandse deelnemers, Willem Mees en oud-minister van Financiën Agnites Vrolik, stemden tegen. Directe consequenties had dat nog niet. Belangrijk was vooral wat het nieuwe Duitse Rijk, gevormd in 1870-1871, met zijn nieuwe munt zou doen.

Staatscommissie

In de discussie in Nederland speelde Mees een belangrijke rol: hij wilde liefst aan de zilveren standaard vasthouden, zoals de Nederlandsche Bank al jaren voorstond, en anders terug naar een dubbele standaard. Dat laatste bij voorkeur als veel landen dezelfde officiële waardeverhouding tussen goud en zilver als basis zouden nemen.

Maar in het najaar van 1872 begon de internationale zilverprijs te dalen en in november hield de Nederlandsche Bank op om zilver te kopen. Zij was toen al een jaar bezig om een goudvoorraad op te bouwen.

Mees had in oktober minister van Financiën Albertus van Delden al geadviseerd om niet lijdzaam toe te blijven kijken. De minister stelde een staatscommissie in onder leiding van oud-minister Van Bosse, waar Mees natuurlijk ook in zat.

De commissie kwam al snel, in januari 1872, met een eerste verslag. Zij hoopte nog op een internationale dubbele standaard, met de goud-zilververhouding die bestond in de Latijnse muntunie.

In februari 1873 diende de Duitse regering een wetsontwerp in waarbij de nieuwe Duitse munt, de mark, een gouden standaard zou krijgen. De commissie-Van Bosse, inclusief Mees, adviseerde hierin mee te gaan. Het zilver zou door het Duitse besluit een te wisselende marktwarde krijgen om er nog aan vast te houden, met als gevolg schommelende wisselkoersen tussen Nederland en de buurlanden, wat slecht was voor de Nederlandse economie.

Nederlands-Indië daarentegen moest bij de zilveren standaard blijven omdat in Azië zilver veruit werd geprefereerd boven goud. De commissie schreef meteen ook de benodigde wetsontwerpen. Voor de overgang schorste de minister alvast de vrije aanmuntung van zilveren guldens op.

Minister Van Delden nam het wetsontwerp van de staatscommissie-Van Bosse op invoering van de

gouden standaard vrijwel over, en diende het in oktober 1873 bij de Tweede Kamer in. In maart 1874 werd het door de Kamer verworpen. De meerderheid had bezwaar tegen het verbreken van de monetaire band met Nederlands-Indië, dat de zilveren standaard handhaafde, maar ook wantrouwde zij de motieven van de Nederlandsche Bank. Die zou alleen maar op winst uit zijn.

Gouden tientje

Anderhalf jaar later lukte het Van Deldens opvolger jonkheer Hendrik van der Heim om een 'tijdelijke voorziening' aanvaard te krijgen, die bekend kwam te staan als de 'Tientjeswet'. Het idee kwam van de Nederlandsche Bank, in notities van Mees aan de minister.

Goud, in de vorm van het nieuwe gouden tientje, zou vrij mogen worden aangemunt, maar er bleef een zilveren gulden bestaan als standaardmunt en als enig officieel wettig betaalmiddel, zonder vrije aanmuntung.

Officieel was dit nog steeds geen echte gouden standaard, maar feitelijk zorgde Mees' Nederlandsche Bank ervoor dat Nederland wel degelijk, net als de buurlanden, een gouden standaard volgde.

Dat was niet simpel, want door het beleid uit het verleden had de Nederlandsche Bank nog steeds veel zilver en relatief weinig goud in voorraad. In de jaren 1880-1881 vloeide bovendien goud weg. Dat kan immers bij vrije aanmuntung.

Liefst zou Mees nog steeds een dubbele standaard hebben. In volgende muntconferenties hebben Mees en zijn mededirecteur en opvolger als president Nicolaas Pierson herhaaldelijk geprobeerd om de dubbele standaard internationaal aanvaard te krijgen. Dat is nooit gelukt, ook al bleef het zelfs ook in andere landen nog jaren een punt van discussie en werden er diverse 'muntconferenties' gehouden. Intussen ging ook de Latijnse muntunie over op de gouden standaard.

Het prestige van Mees heeft er niet onder geleden. Op grond van de Bankwet was zijn termijn als president beperkt, maar hij werd tweemaal herbenoemd. De voltallige directie drong in 1884 aan op een derde herbenoeming, maar voor het zover was overleed president Mees.

■ Paul de Hen (Elsevier)

TWO YEARS CEO AT MINERVA FOUNDATION IN VANCOUVER

In March of 2014, I joined the Minerva Foundation as CEO. It was an interesting job assignment for me – I did not have a formal background in leadership development curriculum design nor had I run a charitable Foundation. In these two years, I have not only had the pleasure of leading a fantastically progressive organization but also a terrific team of passionate staff.

As a registered, non-profit charitable organization, Minerva supports women and girls gain the confidence and skills they need to reach their leadership potential. From leadership programs, to education awards, and culturally-relevant programming developed in partnership with Aboriginal women, Minerva elevates the visibility, influence and contribution of women to change the face of leadership. Since its inception in 1999 the Foundation has helped more than 3,000 women and girls make profound, lasting life changes. On a personal level I have learned how our core values shape who we are as leaders.

Why is this important? Because if nothing changes, it will take another 75+ years to reach gender parity. And to paraphrase Canada's new Prime Minister, Justin Trudeau, its 2016!

At Minerva, we want to accelerate change and close

the gap sooner and we have chosen to do this by focusing on 4 key areas:

1. Unique programs that develop women's leadership capacity and confidence
2. Education awards for women facing barriers
3. Culturally-relevant programs in partnership with Aboriginal women in their communities throughout British Columbia
4. Research into benchmarks and best practices to support companies to accelerate women in leadership

Through initiatives like a Pledge program for the Chief Executive Officers (CEOs) of our largest companies, to peer learning circles for senior executives and leadership development for advancing women leaders the Minerva Foundation has been offering high impact leadership development for more than 15 years.

The Face of Leadership™ Score Card report is part of an overall initiative from The Minerva Foundation that we launched in 2015, to accelerate women in leadership. CEOs publically pledge to support women's advancement and leadership. The Score Card evaluates each company's performance as it relates to women on the Board of Directors, women in senior management and whether the company has a diversity policy in place. This is the first Canadian

diversity score card that also measures the Aboriginal face of leadership. And we are very proud of this!

This leads to the Face of Leadership™ 2016 Conference. To increase awareness and accelerate action, Minerva will host a one-day conference on June 22nd in Vancouver, BC, to launch the 2nd edition of the Score Card.

The Face of Leadership™ 2016 Conference has been developed to deliver the most thought-provoking and practical tools in a peer learning environment. Today's leaders want to understand how to recruit for diversity and more importantly, how to build cultures of inclusion in their workplace. Leading companies are placing value on diversity of thought. Why? Because research tells us that is what it takes to keep our companies strong and competitive in a global marketplace.

This year's conference will focus on outsmarting our blind spots – understanding how unconscious bias impacts on organizational culture and ultimately, our ability to accelerate diversity and inclusion.

This conference has been designed for Senior executives in the corporate sector to understand how our personal biases play a role, in how we either advance or hinder the advancement of women and people of other cultures into leadership roles. We will also look closely at Indigenous women. Understanding biases, learning which ones we have finally and finally how to manages these will be the focus of this face of leadership Conference.

In Holland in april this year I visited Madelon and her daughter Helena van Ruyven. Also I have planned to visit Madeline in Amsterdam.

In Canada I'm in touch with the Mees family, especially with my Canadian Mees cousins. I feel very proud to be a Mees. I love hearing about the family history and feeling a connection. It's quite a special family to belong to.

Adine Mees
The Minerva Foundation
Vancouver, BC
March 31, 2016

■ Adine Mees

BRUTALE KOOLMEZEN HEBBEN MEER SOCIAAL CONTACT

Met een nieuw meetsysteem is ontdekt dat brutale koolmeesmannetjes meer sociaal contact hebben dan hun schuchtere soortgenoten.

Een team onderzoekers van Wageningen University en NIOO_KNAW schrijft dat woensdag in Animal Behavior.

De wetenschappers hanteerden een nieuw systeem, dat het mogelijk maakt een groot aantal vogels in het wild te volgen. Elke vogel kreeg een zender op, waarna een netwerk van ontvangers ze elke vijf seconden kon lokaliseren. Het experiment vond plaats in het Westerheide bos bij Arnhem.

De vogels waren van tevoren in het laboratorium getest op hun persoonlijkheid. Sommigen brutale koolmezen ontdekten hun omgeving sneller dan anderen. Ook in de natuur bleven de deze vogels brutaal en hadden ze meer contact met andere koolmezen. Dat contact kon verschillende vormen aannemen: voortplanting, maar ook gevechten en ander territoriaal gedrag.

Koolmezen zijn een dankbare soort om persoonlijkheidsonderzoek naar te doen. De vogels komen veelvuldig voor over heel Europa, trekken niet en broeden graag in nestkasten.

■ Bron: NU.nl (31 oktober 2014)

FOTOGRAAF MICHEL MEES MAAKT AUTHENTIEKE BEELDEN

Michel Mees (Drunen, 1969) sleept zijn cameratassen langs poppodia, hotels en paleizen. Daar fotografeerde de Haagse fotograaf ooit Prins Bernard. Waarbij hij zijn afgeragde Peugeot 205 pardoos voor de trappen van het Koninklijk paleis parkeerde. Je komt als fotograaf op plekken die voor anderen gesloten blijven, lacht Mees bij die anekdote.

Met muziek als zijn grote liefde was het niet meer dan logisch dat Michel zijn carrière ooit begon met zijn buik tegen de podiumrand, beginnende bandjes fotograferend. Nog tijdens zijn opleiding op de Haagse fotoacademie, meldden de eerste bladen zich voor zijn opmerkelijke foto's. Inmiddels heeft hij honderden muzikanten en dj's voor zijn lens gehad, waaronder Armin van Buuren, Alice Cooper en Tiësto en reist hij voor een goed portret tot in Oezbekistan.

Maar Mees beperkt zich allang niet meer tot de popfotografie. Ook reportages en eigenzinnig commercieel werk zit in zijn portfolio.

Wel werd zijn intuïtieve en reportageachtige stijl grotendeels gevormd door de popfotografie en de daarbij gaande tijdsdruk. Michel: 'Vaak is er maar een paar minuten tijd voor een portret. Dan is de uitdaging om toch met iets origineels te komen in die twintig meter rond het hotel.' Het knappe aan zijn foto's is dat je altijd het gevoel hebt 'toevallig' hét moment mee te maken. Alsof je samen met de fotograaf net de goede kant opkijkt als er iets spannends gebeurt. Toch gaat daar soms uren werk aan vooraf. Mees: 'Ik probeer dat bijzondere moment af te dwingen. Als een soort still van een film of documentaire.' Voor meer foto's zie zijn site www.michelmees.com

■ Tekst: Rene Passet

Monic Hendrickx, actrice

Meisje met de parel ooring.

Koning Alexander (toen Prins).

OP KAMERS IN EEN BEJAARDENTEHUIS

NRC Next, 8 mei 2015 – Studenten hebben moeite een betaalbare kamer te vinden; verzorgings-tehuizen, waarin ouderen met eenzaamheid kampen, hebben ruimte over. De oplossing voor beide groepen ligt voor de hand.

Het lijkt een alledaagse studentenkamer, die van tweedejaars stedenbouwkunde Jurriën Mentink (21). Op zijn bureau een laptop en collegeblokken, in de kast een televisie, studieboeken, games en een verzameling lege speciaalbierflesjes.

Maar op zijn zwarte fauteuil zit een zorgrobot. En zijn burens hebben kamers op dezelfde gang omdat ze niet meer thuis kunnen wonen.

Toen Jurriën Mentink, die moeite had een kamer te vinden, hoorde dat Humanitas 'woonstudenten' in huis wilde opnemen, schreef hij meteen een brief. „Mijn grootouders hebben van alles gehad. Als kind ging ik al mee van ziekenhuis naar verpleeghuis en weer terug. Toen ik hier binnenkwam, dacht ik: dit ken ik.”

Nu is hij één van de vijf studenten in het woonzorgcentrum, die in ruil voor dertig uur vrijwilligerswerk per maand geen huur hoeven te betalen. De studenten zijn verdeeld over verschillende gangen, gaan langs bij hun burens als die ziek zijn, spelen spelletjes met ze, kopen bingoprijzen en doen kleine klusjes. Eén keer per week verzorgen ze om vijf uur 's middags de broodmaaltijd in de gemeenschappelijke ruimte. Jurriën Mentink begon kortgeleden met een kennismaking tussen de 160 bewoners en de zorgrobot, Zora. Hij liet zien hoe die via een tablet kan praten en bewegen.

Leefbaarheid vergroten

Waar komt dit idee vandaan? Gea Sijpkens, directeur-bestuurder, vertelt dat drie jaar geleden besloten werd

Jurriën Mentink tussen zijn burens. Foto's: Boudewijn Bollmann

het woonzorgcentrum „anders te profileren”. Er kwamen strengere wettelijke regels aan, waaraan aanstaande bewoners moesten voldoen. Wie minder complexe zorgvragen had, kon hier niet zomaar meer komen wonen.

Dit centrum, zegt ze, „heeft geen zorgspecialisatie. We zouden doorgaan met gewone ouderenzorg. Om ons toch te onderscheiden wilde ik de leefbaarheid en de warmte in het huis vergroten.” Er was echter geen budget om daar speciaal iemand voor aan te nemen. Ook vond ze dat voor die leefbaarheid meer gemeenschapszin nodig was. „Dus was een nieuw soort woonvorm een logische stap.”

In dezelfde periode werd het sociaal leenstelsel ingevoerd: de basisbeurs – op dit moment 279 euro voor uitwonenden en 100 euro voor thuiswonenden – verdwijnt, studenten moeten dat bedrag straks gaan lenen. Gea Sijpkens: „Door hier gratis te wonen, hoeven studenten hun schuld niet nog meer op te laten lopen.”

En hoe kom je dan op een bepaald aantal uren vrijwilligerswerk per maand? Dat ging zo, vertelt ze: een studentenkamer in Deventer kost zo'n 300 euro per maand en studenten verdienen met een bijbaantje ongeveer tien euro per uur. Met die twee getallen in haar hoofd – „het is een schatting” – kwam ze op dertig uur vrijwilligerswerk per maand uit.

Goede buur

Overigens is niet elke student geschikt om in een verzorgingstehuis te wonen. Gea Sijpkens kijkt steeds hoe mogelijke nieuwe woonstudenten met de ouderen omgaan, vertelt ze. „Als je iemand in een rolstoel tegenkomt, ga je dan door je knieën om op gelijke ooghoogte te komen? Groet je medewerkers op een leuke manier? En als iemand staat de stuntelen, schiet je die persoon dan even te hulp?”

Wat ze absoluut niet wil, zijn zorgstudenten. „Ik wil voorkomen dat onduidelijk wordt wie wat doet. Of dat er arbeidsmarktverdringing komt. Voor de zorg hebben we professionals, de studenten moeten een goede buur voor de bewoners zijn.”

Even een dolletje

Het is donderdagmiddag. Onno Selbach, student sociaal pedagogische hulpverlening verzorgt de broodmaaltijd. Er zijn tien vrouwen op afgekomen – „mannen hebben hier nauwelijks behoefte aan”. Op

tafel staan potten pindakaas en pakken hagelslag, er zijn gebakken eieren.

Het is leuk dat de studenten er zijn, zegt mevrouw Middelburg (84). „Vroeger aten we nooit samen. Maar overdag zie je ze niet hoor, ze zijn veel te druk met hun studie”. Ze luistert graag naar wat hen bezighoudt. En een dolletje maken hoort er ook bij. Of hun vriendinnetje al is blijven slapen bijvoorbeeld, is een terugkerend onderwerp.

Want ja, vriendinnetjes die blijven slapen, vrienden die komen eten, films kijken en gamen: de vijf woonstudenten kunnen gewoon hun gang gaan. Gea Sijpkens: „Natuurlijk mag dat allemaal, het is toch ook hun huis? Zolang de bewoners er maar geen last van hebben is het goed.”

Jurriën Mentink herinnert zich zijn wedstrijdje rolstoelrijden met vrienden. „Mijn buurvrouw vroeg de volgende ochtend: jij hebt zeker heel hard gereden hè? Ze vond het alleen maar leuk. En laatst vroeg mijn buurman waar ik naartoe ging. 'Naar Amsterdam', zei ik. 'Oh, en wanneer ben je terug?' 'Dat kan wel eens heel laat worden.' Ik hoef me hier niet in te houden.”

Eigen oude dag

Een groot deel van de bewoners ziet de studenten nauwelijks, vooral als ze niet eten in de gemeenschappelijke ruimte. Maar iedere student heeft wel een paar bewoners waar hij of zij (één van de vijf is een meisje) een band mee opbouwt. Onno Selbach, tijdens het afwassen: „Ik had me voorgenomen me niet emotioneel te binden, maar zo werkt het niet. Je krijgt sowieso een band. Het is ook

altijd slikken als iemand overlijdt die je vaak zag.”

Dat doet iets met je, zegt Jurriën Mentink. „En er gaan er altijd drie achter elkaar, gek hè?” Twee jaar in Humanitas hebben hem veranderd, vindt hij. „Ik zie hier soms mensen die creperen van de pijn en onder de morfine zitten. Als ik me rot voel omdat een docent m'n opdracht heeft afgekraakt en eenmaal thuis de pijn zie van deze mensen, dan denk ik: waar maak je je druk over?”

Omdat hij dagelijks geconfronteerd wordt met mensen die over niet al te lange tijd zullen overlijden, staat hij ook vaker stil bij zijn eigen oude dag. „Hoe wil ik zelf zijn als ik oud ben? In ieder geval assertiever dan sommige mensen hier. Een buurman voelde zich laatst een keer buitengesloten en was daar boos om. Ik wist niet eens dat hij mee had willen doen met de activiteit. Dat soort dingen wil ik later gewoon zeggen.”

Onno Selbach na een broodmaaltijd.

Binnenkort komt er een zesde woonstudent bij. Is zes op 160 ouderen niet weinig? Zou het niet goed zijn als de bewoners meer aandacht van de woonstudenten zouden krijgen? Gea Sijpkens: „Nee, zo is het precies goed. Het moet voor de ouderen een beschermde, veilige woonomgeving blijven. Trouwens, we hebben gelukkig ook geen leegstand.”

Internationaal staat 'de woonstudent' van Humanitas in Deventer volop in de belangstelling. Van China tot de VS en van Australië tot Ierland kwamen journalisten de afgelopen maanden langs, of belden ze met Humanitas. Het woonzorgcentrum werd beschreven en besproken in onder meer China Daily, The Huffington Post (VS), ZDF (Duitsland), Sunday Times en BBC World (VK).

Ook in het Arnhemse verzorgingstehuis Vredenhoff wonen sinds februari vijf studenten. In ruil voor een lage huur verrichten zij per maand twintig uur vrijwilligerswerk „dat ten goede komt aan onze bewoners”, staat op de website van het tehuis. „Denk hierbij aan bijvoorbeeld samen een kop koffie drinken, een spelletjesavond houden of even samen een wandeling buiten.”

■ Anna Mees

DE ONONTKOOMBARE STILTE VAN JOOST ZWAGERMAN

De schrijver/dichter en gedreven kunstliefhebber Joost Zwagerman (1963 - 2015) maakte voor zijn zelfgekozen dood de expositie 'Silence Out loud, de verpletterende stilte. Deze tentoonstelling over meerder facetten van de verbeelding van stilte is nog te zien tot 12 juni in het sfeerrijke museum Kranenburgh in het Noord-Hollandse Bergen.

Op het eind van de expositie 'Silence out loud', verschijnt er plotseling deze veelzeggende tekst op een glazen wand: 'De verbeelding van de stilte is voor de makers en de toeschouwers soms een zegen. Soms een gesel en soms allebei tegelijk. Arcadië en hellekring. Oase en schrikbeeld. Tussen die twee uitersten, tussen geseling en zegening bewegen zich de verhalen over de indrukken en kijkervaringen die eraan ten grondslag liggen. Vrijwel al die ervaringen blijken te stoelen op die ene sensatie, dat ene verlangen dat telkens weer onstilbaar blijkt, het verlangen om er niet te zijn.'

Dat verlangen er niet te zijn heeft Joost Zwagerman ook vaak parten gespeeld en dat werd hem uiteindelijk fataal. Zwagerman liep al jaren rond met het idee om een expositie over de verbeelding van stilte te maken. Het moest een onontkoombare tentoonstelling worden, zijn Magnum opus. Zwagerman: 'een tentoonstelling waarin, in onze tijden van kakafonie en hoogtonigheid, de eeuwige waarde, en schrik niet, de eeuwige waarde van de stilte wordt verbeeld. De stilte waarover Mark Rothko ooit zei, toen hij werd geconfronteerd met de opmerking dat hij in zijn werk de stilte wilde herscheppen: 'Silence is so accurate'.

Centrale vraag die Zwagerman zich stelt: Hoe kun je die stilte echt ervaren in een wereld waarin die steeds zeldzamer lijkt te worden.

Allesomvattende stilte

Bij het zien van deze expositie, valt er niet aan te ontkomen om je af te vragen wat stilte voor jouzelf als bezoeker betekent. Er zijn zoveel soorten stiltes. Stilte voor de storm, een ongemakkelijke stilte, een geladen zware stilte, een ijzingwekkende stilte, stilte in de natuur, stilte in de kunst, stilte diep in jezelf. Een serene stilte. Zelf ervoer ik een zinvolle, allesomvattende kalme stilte, kort na het overlijden van mijn vader.

en een luchtig werk van Fiona Tan. Om een paar opmerkelijke werken te noemen.

Joost Zwagerman werd katholiek opgevoed, maar maakte zich daar later los van, ook al bleef het geloof hem wel bezighouden. Dat kun je ook terug zien in zijn gedicht Kunst, een onderdeel van deze buitengewone expositie. "Ik zet mijn kaarten al lang niet meer op God. (...) Mijn geloof deel ik met duizenden, *selfmade* godsvrucht puur ik uit Vermeer, de parel, het gezicht op Delft, uit Rembrandts zelfportret en de kleinste bosaardbei van Coorte. (...) Gods hand blijft leeg, door godsgelijke gloed geroerd, voed ik handen van de kunstenaars, waar al die goddelijkheid zich vol vuur in samenbalt, tot in het weefsel van hun palmen. " Zwagerman vond zijn religie in kunst.

In 'Silence out loud' laat Zwagerman met name Moderne kunst zien van schilders uit Nederland en België. Volgens directeur Kees Wieringa van Kranenburgh, had Zwagerman met zijn voorstellen het museum wel vier keer kunnen vullen.

De stilte van het licht

Zwagermans fascinerende boek 'De stilte van het licht' is dan ook een welkome toevoeging bij deze tentoonstelling. Hierin brengt hij onder meer een ode aan de kunstenaar Mark Rothko: een glimp van de eeuwigheid, aan Hollands meest verstilde schilder Jan Mankes en aan de serene schilder Giorgio Morandi.

In de expositie zijn allerlei verbeeldingen van stiltes belicht. In grote witte vlakken van Jan Schoonhoven, in crucifixen van glas door Marc Mulders, een sobere Jezus aan het kruis van Marlene Dumas, door een magische All Stars van Harald Vlugt, in het surrealistische Nimbus van Berndnaut Smilde

All Stars van Harald Vlugt

De schrijfster Jessica Durlacher, een goede vriendin van Zwagerman, eindigt haar prachtige tekst onder de kop 'Bezielde Ontzieling' met zijn ontroerende gedicht 'Lief'

*Mijn lief, wees alsjeblijft,
heel lief voor mij, nu God
mij denklijk heeft uitgewist.
Mijn lief, blijf alsjeblijft
Heel dicht bij mij.*

*Misschien word ik door God gemist.
Mijn lief, vertrouw ook nu op mij
Ik ben niet weg, God ademt mij
Mijn lief wees alsjeblijft heel lief
voor mij. Misschien heeft God
Zich in mijn dood vergist.*

■ Jaap Mees

In een extra bijlage van De Groene Amsterdammer, te verkrijgen bij de kassa, staat een soort afscheidsgedicht van Joost Zwagerman, die ik het liefst wil herinneren als de bevlogen en gepas-sioneerde kunstliefhebber. De schrijver die zo goed kon bewonderen.

Wolk Nimbus van Berndnaut Smilde.

Schilte & Portielje.

STICHTING VAN DER DUSSEN VAN BEEFTINGH FONDS,
FAMILIEFONDS VAN DE FAMILIE MEES.

DOELSTELLING: HET ONDERSTEUNEN VAN LEDEN VAN DE FAMILIE MEES.

STICHTING VAN DER DUSSEN VAN BEEFTINGH FONDS, MEES FAMILY FOUNDATION

GOAL: TO SUPPORT MEMBERS OF THE MEES FAMILY

VOOR WIE IS DE ONDERSTEUNING BEDOELD?

***1-** Voor mensen met financiële problemen in het dagelijks leven. Dit is onze eerste focus. Behoeftte aan financiële hulp kan verschillende oorzaken hebben en tijdelijk of structureel zijn.

***2-** Voor een bijdrage aan opleiding, cursus of studie(reis).

***3a- Voor een zogenaamd 'Jonge-Mezen-Project'.** Hierbij kunnen jonge Mezen, of kinderen van 'Mees-Moeders', een bijdrage vragen voor een speciaal project op het gebied van bijvoorbeeld kunst en cultuur, wetenschap en extra studie, maatschappelijke projecten en sport.

Wij willen jonge Mezen aanmoedigen om de vleugels uit te slaan, de horizon te verbreden, levenservaring op te doen of om zich in te zetten voor anderen.

***3b- Voor een bijzonder doel op cultureel, kunstzinnig, maatschappelijk of wetenschappelijk gebied** waar een jonge Mees of kind van een 'Mees-Moeder' persoonlijk bij betrokken is en dit, behalve met eigen, praktische inzet ook financieel zou willen steunen.

Wij denken dat Sara Anna Barbara van der Dussen van Beeftingh - Mees, de 'oermoeder' van dit fonds (1797-1880), als ze nu leefde, zich zou verheugen als door haar schenking jonge mensen ervaringen opdoen waar ze hun verdere leven plezier van kunnen hebben.

Wie in aanmerking wil komen voor een bijdrage uit het fonds, wordt gevraagd ons liefst per email een brief te sturen met een beschrijving van de situatie en het probleem (in geval *1), de opleiding, cursus of studie(reis) (in geval *2) of het project (in geval*3), met een korte toelichting en motivatie.

Wij kunnen nadere informatie geven en eventuele vragen beantwoorden.

Met hartelijke familiegroet,

Madeline ter Horst-Mees, voorzitter,
madelineterhorst@hetnet.nl, 020-6128126
Joost Mees, penningmeester, joost.mees@mdhi.nl

FOR WHOM IS THIS SUPPORT MEANT?

***1.** Our most important focus is those family members who have a need for financial support. This need can be for various reasons and can be long or short term.

***2.** Financial help for education, a course or studies, study trip.

***3a. For our "Young Mees Project".** Young Meeses, or children of so-called Mees-mothers, up to 33 years of age, may ask for financial help for a special project in, for example, art, culture, sciences, extra studies, social work projects and/or sport. We would like to encourage young Meeses to spread their wings and widen their horizons, learn more about life and learn how to assist others.

***3b. For a very special goal,** in art, culture, social work or science in which a young Mees or child of a 'Mees Mother' is personally involved, and that they support by their own practical work, but would like to support financially as well.

We believe that if Sara Anna Barbara van der Dussen van Beeftingh - Mees, the 'ancestress' of this fund (1797-1880), were still alive, she would be pleased to see her gifts used to allow young people to gain experiences to better their lives and the lives of those around them.

If you would like to ask for support from the Foundation, please send an email or letter explaining the situation and the problem (in the event of *1), the education, course or study trip (in the event of *2) or the project (in the event of *3), and include a financial statement and a letter of motivation.

If you need a further, more extensive explanation, more information or have specific questions, please do not hesitate to contact one of the members of the board.

Warmest 'family' regards,

Madeline ter Horst-Mees, madelineterhorst@hetnet.nl,
020-6128126
Joost Mees, Treasurer, joost.mees@mdhi.nl

FINANCIEEL OVERZICHT 2015 S.G.M.

Inkomsten	
Rente	600,00
Contributies	3.630,00
Verkoop familie-artikelen	10,00

Totaal Inkomsten 4.240,00

Uitgaven	
Administratiekosten	226,00
Kroniek	3.570,00
Schilderijen Opslag	1.975,00
Reservering Mezendag	0,00

Totaal Uitgaven 5.771,00

Nadelig Saldo 2015 -1.531,00

Banksaldi per 1.1.2015 44.717,70

Banksaldi per 31.12.2015 43.186,70

■ Barend Mees, penningmeester

1958

STICHTING GESLACHT MEES

Genealogie Hans Mees, Neherpark 136, 2264 Zc Leidschendam tel 070-3866304, jr.mees@hetnet.nl.

Redactieadres Kroniek: Jaap Mees, Westhaven 24 b, 0182-603701/ jaapmees@online.nl